VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER AFGHANISCHEN KULTUR

Ketabton.com

غانستان د کلتوري ودې ټولنې

ويمې کليزې په وياړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات ستوري

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.

شاعر : نصر الله حافظ.

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.

د خپرونو لړ : (۱۰)

کمپوز : احمد قيس (همراه) نويد کمپيوټر، کابل.

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.

چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.

د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.

بيه : په افغانستان کې (   ) افغانۍ

په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.

په نورو هېوادونو کې (   ) امريکايي ډالره او يا د هغو انډول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

PROPERTY OF
ACKU
8708

د خپرندويې ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کليزې په درشل کې د هېواد د پېښور شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولګه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولګې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوګه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوګه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنګ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړې او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنګ ته نه هېرېدونکې خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنګ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنګي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له دربار څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنګي ګلبڼ باندې نور هم لکه د يو سندرېز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه – جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پښغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او مننې وړ بولي چې د دې شعري ټولګې مالي لګښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولګه د چاپ جوګه شوه.

مات ستوري
او تته رنا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لوربينې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنګ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيو د ذخيرو پاڼې واړولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورنه را بېل کړل، چې بيا مې هغه ګران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې ور وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) څخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنګه له ځوان (يون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنګه ښاغلي (قيس د نويد کمپيوټر کمپوزر) ته کوروداني وايم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخيستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تايمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهیواد ډیرې دردیدلې او کړیدلې شاعرې درنې پروین فیض زاده «ملال» ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم او دا هم یو هغه شاعرانه غبرګون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال دغبرګولي دمیاشتې په لسمه نیټه دمحترمې پروین دیوه ښکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و، کړی دی:

کـــــــه مې دردونــه د زړه وینــې راځـــــــه
کلـه نـا کلـه خــــو پروینــې راځــــــه
درتــه پــه لار کــې غــــــــوږیدلې پــرتــې
ږده پـه لیـــمــو قـدم دمـینې راځــــه
دکـــوهکن زړه د تـلوســــو پـه خـــــاطر
تپـــوس دحــال تـه مې شــیـــرینې راځــــه
کـــورمې د زړه تـش دی له غــــیـــروځنې
درتـه کـــووم خـبــرې سـپنې راځــــــه
چـا دبیلتـــــــون پـه تـیـغ وهلې راتـه
له زړه مې څـــــاځي تورې وینې راځـــــه
رڼـا رڼـا بـه کـــــــړي داتـور تمـونـه
دخــدای لپــاره مـــه جـبـینې راځــــه
دلتـــه دســتـــا د زړه خبــرې شتـــه دي
نـور شـــرم مـکـړه شـــرمـګیـنې راځـــــه
ســـتـــا د درانـه پلـو لـه ســیـــورې لوګی
ای پـښـتـنې درنې سـنګیـــــې راځــــــه
ســـتـــا د نـازونو قـــدر دان دی «حـــافظ»
ډاډه هـر وخـــتــې نـاز نینې راځــــــه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه
پروانه چې ستا د عشق ورته رادرومي
د وحدت څراغ زما په زړه کې بل کړه
پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه
بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه
د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک د دې عاصي له زړه د غه خلل کړه
چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه
د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه
ستا جمال ستا د جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه
پرښتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه
غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستا د ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شریف

خاونده ! ما بلبل کړې په ګلزار د مدینې
چغیږم به په ګلو هر سهار د مدینې
نصیب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کړمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسرى
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اورې نوبهار د مدینې
د زړه وینې مې سرې دي ورته پښو کې په هوس
چې ووینم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورځو د بیلتون راباندې ژوند کړ خراب
نسیمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهې راته توپونه د سینې تنګه پنجره کې
لیدوته دې د زړه مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې اېښې نذرانه
خیرات د سر به ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زړه سترګې دې غواړې پړ! بینا
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې
۱۳۳۶/٤/۱۲

د اوسیلو لښکر

چې ئې ولګید پر مخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما
چې په مینه ناپیدا هم پیدا وینم
شو په کومو رنجو تور بصر زما
د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي یرغل د اوسیلو لښکر زما
میني هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما
دا خو کار د مینتوب ته حیراني ده
بخته ! تا راوستل څه په سر زما
ما به وي د ستا پوښتني ته لیږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما
امتیاز د دورنګی له منځه لاړه
تور او سپین د زړه کړه لوټ دلبر زما
قافلي د تورو زلفو به اوس لیږدي
راختلی د اُمید سحر زما
د حافظ د میني درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر پټېږي
که نرئ وریخ کې د آسمان په لمن نمر پټېږي

زه ئې په نیمه لار کې پرېښودم د ژوند د اوبو
په رڼا ورځ رانه د زړونو سکندر پټېږي

د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر پټېږي

چې ئې کتلي ستا د اوښکو ملغلرې پرمخ
ځکه له شرمه په سیپی ورنه ګوهر پټېږي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اوریښتی سمندر پټېږي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفی پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر پټېږي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پټه کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر پټېږي

حافظه دا دبیلتانه شپه به سبا شي آخر
ځو به د ستا د امیدونو سپین سحر پټېږي.

۱۳۳٤ کابل

ښه دي

یوه ئې مینه یو مې یار ښه دی
یو ئې د سپینې غاړې هار ښه دی
چې مې د هیلو غوټې وغوړوي
د تور شپې ځنې سهار ښه دی
چې وي تازه باغچې د حسن په کې
په موسمونو کې بهار ښه دی
چې سره گلونه و په جم او جوش کې
جوړ د بلبلو پرې چیغار ښه دی
بس دی د صبر تنې ژر وشکوه
مینه کې کله انتظار ښه دی
چې د آشنا د کور په لور دې بوځي
د یار په مینه کې ربیار ښه دی
ماته د نورو له گلونو ځنې
جانانه ! ستا د سیمې خار ښه دی
وطنه ! ستا د ننگرهار په سیمه
ماته له ټولو چپرهار ښه دی
شه حافظانو کې دیره حافظه
مړشه همدلته دې مزار ښه دی

١٣٣٠

نه غواړم

بلد په لاره یم رهبر نه غواړم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غواړم
ځم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غواړم
چې حشه بهبود په کې د مینی نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غواړم
چې په کې پروت نه وي خیرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غواړم
چې یې د یار په سرونه ښندمه
بې نوا ښه یم سیم او زر نه غواړم
د حق ویلو نه چې ژبې تړي
دغه جادو دغه منتر نه غواړم
چې په کې ځیرې وي د زړونو جامې
هسې برات هسې اختر نه غواړم
چې مې د زړه سپیلني نه کړي لوګي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غواړم
دا د غرور مانۍ چې نه کړي لمبه

آهـــه! پـــه تاکې پــټ شـــرر نـــه غـــواړم
د حـــق پـــه لاس کې چــې ونـــه ځلیـــږي
ایښـــې پـــه تیکــې کې خنجـــر نـــه غـــواړم
د بـــري تـــوغ چــې پــرې ونـــه رپیـــږي
هغـه مـات شـوی وران سنګـــر نـه غـــواړم
کـه مې پیــدا کـړه د زړه ورکـــه میـــنه
نـــور بـــه ملکـــونه در پـــه در نه غـــواړم
په خـپـلـه ځـالــه پاچـاهــي کـــومـه
چې نور پرې ښکار کـړم بـال و پـر نه غـــواړم
کـه شـي د چـا لـه شـینــکي خـالـه قـربان
کـــه ســـر مې ځـي تاوان د ســر نه غـــواړم
چې ځـان را یاد کـړي او جـهـان مې هیـــر کـړي
زه «حـــافـــظ» دغـسې هنـــر نـه غـــواړم

۱۳۳۶/۵/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کور شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي

چې اوسیلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي

په تروه تنده چې را وگورې ته
غم له ما تمه سره مل راشي

بیلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یوڅه تسل راشي

ځان آئینه کې هغه وخت وگوره
چې دې پر مخ د زلفو ول راشي

درنه به پټه کړم ادا د سترگو
که چیرته ما ته ذ غلا چل راشي

په زړه مې دیر څه درته گرځي گرانه
خو گه په خوله دغه ویل راشي

شوم پښیمانه په دې کړې رندی
نه چې په مینه کې خلل راشي

حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

١٣٤٢/٢/١٤

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپین مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کهکشان پېزوان مې خوښ شو

چې وسعت ويشتل په زړه کړې د کږو بڼو په غیشو
او ګوزار ئې خطا نه ځي د ابرو کمان مې خوښ شو

ښه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قیده مراد داوي يم رضا زندان مې خوښ شو

د وصال متاع به راوړي پس له ډيرو خته بيلتونه
په زیړ مخ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوښ شو

چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډيره خياله
د جنت ګلشن به څه کړم د ښکلا بوستان مې خوښ شو

که د سر په بيه وشي پرې به واخلمه ستا مينه
له سرې ګتمې نه تیر یم د عشق تود تاوان مې خوښ شو

ستا په غاړه امیلونه په کې رنګ په رنګ ګلونه
زما سوي ارمانونه دريده ګريوان مې خوښ شو

خوله پیاله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زېب کې د خمار توفان مې خوښ شو

په محفل کې د رندانو چې د عشق د ميو ويش کړي
ساقي د که پياله راکړه د جنون جهان مې خوښ شو

د حافظ په سوي زړه کې بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده ډک وي نو هغه بيان مې خوښ شو

شریکه دنیا کابل - ۱۳۴۳

خوار حسن

په شکیدلي گـریوان زانگي جـړې زلفې پریشـانې
شوې د خوار حسن کتـوته د جهـان سـترگې حیـرانې
د هوسی په شانتـه سـتـرگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپـین مخ په ورشـو گـرځي وارخطا او سـرگـردانې
له بڼـوئې د گــوهر ودانې اوري خــوارمــان چې
دې د اوښکو مـلـغـلرې نـابـیـنـاوتـه ۀ تـه ارزانـې
د کـړو وروځـو باتورئې د تندي په چگس ناست دي
وزرځندي ښکار لپـاره خـوري د زړونو غـزالانې
خوله سیپۍ غاښونه دُوردي خود قدر بازار وران دی
د آهونو قـافلې ئې په سـپـیـر و شـونډو روانې
مـورنۍ ژبه ئې خـوله کې په پښتـو کـوي خبـرې
په پښتـو ورسـره کـاندي ډېرنازونه ادا گـانې
زنگ وهلې سپـین چارگل ئې هسې زیب کـوي په پوزه
ننداري ته ئې د ریدلې په حیـرت کې دي ښـاریانې
ښکلې زنه ئې مـنـه ده پرې پرته د خـواری دوړه
وچې شـونډې ئې په غم دي هم د گل غـونډې خندانې
په ژاړه ځـادر کې نغـښتـې د ښکلاو پرښتـه ده
ځای لري د زړه په عـرش کې په غـمزو کـړي غزاگـانې
د مـزدورۍ ابی لور ده پلوشـه جـوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسـخیـږی په ارم کې ښا پیریانې
د خـوا رحُـسن ترانه ده څـه غـمـژنه افـسـانه ده
په رښتـیـا چې دا خبرې په حـافظ دي ډیرې گـرانې
د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې یو کرت سړی ناکام شي
د پخو میو په باغ کې د نصیب نظر په خام شي
په محفل کې ورته راوړي ساقي ښه شراب د مینې
د قسمت چاروته گوره چې چپه ئې لاس کې جام شي
د بیلتون په ترخوباندې لذت مومي کار د مینې
دغه کیف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي
د کیمیا اثر ورکړی خدای نظرته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زرشي چې ئې هر پلوته پام شي
کور مالت به تول له مخې ستا یه وال کړي د خپل حُسن
شاه لیلاکه نن له خیاله ماز دیگر پورته په بام شي
د هوښیار مارغه په خیر به په سل لومو کې راگیر شم
زمانه راته له سترگو په قدم قدم کې دام شي
لیوني دیار په زلفو کې ورلویږمه یارانو
په ښه بوی باندې رغیږي خلک وائي چې سرسام شي
زه حافظ په هوډ ولاړیم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړی ماښام شي

۱۳٤٥/٤/۲۰

يوه موسکا

ای ربــــاره راتـه وایـه چې دلدار مې ؤ کــــه نـه ؤ
چې له ځــانه راتـه ګـران دی هغـه یار مې ؤ کـه نه ؤ

چې د زړه غوټۍ مې ګل کړي د وصال په نسیم باندې
دې خــزان وهلي ژوند ته نوبهــار مې ؤ کــه نه ؤ

زړه ئې واخستـه له مانه چې یوه مـوسکا ئې وکړه
هیڅ له ځانه خبر نه وم چې اختیــار مې ؤ کـه نه ؤ

زه د عــشق په کــار او بار کې د وفــا ســره آشنا یم
چې ئې خوی مو دام جفا ده جفا کار مې ؤ که نه ؤ

چې زمــا د خــولې خــبرې وې په ســاه ورتـه ارزانې
په بازار د مــحــبت کې خــریدار مې ؤ کــه نه ؤ

څــه چې وائي راتـه وایه د حــافظ له خــوارې مــینې
د بیلتــون په ســرو لمبـو کې تــار کـرار مې ؤ کـه نه ؤ

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

په داسې مخ به کوم نیک بخته خوله ږدي
چې منت لا د غازي هم په ځان نه ږدي
که مطلب یې ترې زما خواشیني نه وي
په سپین مخ ځله د ناز خالونه شنه ږدي
خوږې شونډې تریخ نظر دا څه دستور دی
چې په یو ځای د خوږو سره ترخه ږدي
چې له خیاله په شالاړه شي وخاندي
بویه داچې مې ملهم په زخمي زړه ږدي
لیندۍ وروځې ئې سم دم ویشتل په زړه کا
د بڼو غشي که ډیر په کې کاږه ږدي
زه ئې خاص ستا د غمزو اشاره بولم
چې رقیب مې په هرځای کې پل په پله ږدي

۱۳۴۹

بې سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدايږو چې دا گته به په زيان باندې ورنه کړمه
کيږي مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې
زه به دغه شاړه په بوستان باندې ورنه کړمه
ايښې چې پرې تا د ناز مکيزډ ک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د څنو يوه تارکې ده
مفته به ئې د مښکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مينې ليونی څه چې د ستا په ليونتوب کې دي
هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مينه کې دارو طبيبه ! خير يوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائې په زلفو کې ليدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بيګاه د چا پرمخ د زلفو شپول ليدلی
سپوږمی د خواست ځولی خوره کړه په اسمان د زلفو
څو چې زنځير او زولنې د زلفو ونه ګوري
په خود به نه شي په هيڅ رنګ ته ليونيان د زلفو
اغياره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پيژنم
يم ساده د له سپين سپيڅلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تير
قايم قيامت کاندي په م ا باندې هجران د زلفو
تا را په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دين ايمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وايم عبادت ئې ګڼم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لري په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدايږو چې زړه به د زاهد ورپسې بوټ ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بيان د زلفو
۱۳۵۰/۱۱/۱۰

يوه دره ده

دي وطن د ښـــاپيـــريو د ښکلا يوه دره ده
د سپين غره په لمن وېره په ربښتيا يوه دره ده

چيني تا ندې د خور غاړې گودرونه ئې ودان دي
مازديگر ئې د كتـــو دي تماشا يوه دره ده

نيمه شپه ئې له دېرونه د تپو آواز جگيږي
د ستار په زير او بم كې جهان فزا يوه دره ده

گورې ونې گڼ باغونه جنتي ميوې په كې دي
چې سيل بين په كې خوشال وي بس همدا يوه دره ده

گل كڅونه په كې شته دي رنگ په رنگ په كې گلونه
د بلبل له نغمو ډکه هر سبا يوه دره ده

د زړه غوښه هر ميلمه ته وركوي په خپله خوښه
ده مشهوره ميلمه پاله له پخوا يوه دره ده

د سپين غره سړې اوبه ئې جوړ درمل د رنځورانو
په هوا كې ئې شفا ده خوش هوا يوه دره ده

د نسيم ورمه ئې څه ده په كې پروت د مسيح دم دی
د قدرت له رنگينيو جوړه بيا يوه دره ده

محبت مينه ئې زړو كې تل ژوندي پائي په مينه
د وحدت د نور په وړانگو كې رڼا يوه دره ده

يوه ښكلې شان ورشوده په كې گرځي غزالانې
سراسر ډكه له عشقه او صفا يوه دره ده

ب بې مینه ، بوټي مینه ، هوا مینه فضا مینه
د مجنون د مینې کور دئ د وفا یوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازارکې د حسن
یه د حسن سوداګره ! د سودا یوه دره ده
د سپین غره د سپینو واورې سپینې ورانګې راخپرېږي
پرې مین د آسمان مر دی په دنیا یوه دره ده
باتوران او شاهینان ئې لا له ښکاره ستړي نه دي
شاهبازان ئې مدام څرخ خوري په فضا یوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل ګرم
د محفل د یوه ئې بله نا آشنا یوه دره ده
تو له شپه د اسمان ستوري هم د دې ښکلا ته ګوري
د سپورمۍ زړه په کې خوښ وي دلکشا یوه دره ده
چې جرار ، بیدار ، بینايي ښکلا وار په وار ستايلي
د حافظ د ژوند جونګړه څه زیبا یوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه لیکي که لیکي نو د غم سندرې
چې مې لګیږي شپه او ورځ په غوږ د بم سندرې

چې په سرو وینو کې لمده ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې

وخت رانه تیر شو د خوښۍ او خوشالۍ د سرود
دي په سُر شوي په هرساز کې د ماتم سندرې

خوښي د روغو زړو نصیب شه زه ناروغه یمه
ما ته منظور دي درده ستا د خواره چم سندرې

ای د تقدیر کاتبه تا نه به ګیله څه کوم
ما ته د مخ په پانه تل لیکه د نم سندرې

وه دا دنیا به اوښکې اوښکې له ماتمه ورته
که اوریدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې

پام کوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به یې جګې له هر تاره د ماتم سندرې

«حافظ» خولاړو کده ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک ووایي درخوته د آدم سندرې

۱۳۶٤/۳/۳۱

شاه شهید کور کابل

د پتنګانو محفل

بلو و شمعې پتنګانو ته محفل جوړ وو
د مینې سوو لیونیانو ته مقتل جوړ وو

چا کړې څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک
موږ شاعران یو ځان ته بزم د غزل جوړ وو

موږ د دنیا او د عقبا د جوړیدلو نه یو
د شعر پیغلې ته په نوي رنګ وربل جوړ وو

موږ د ابد د ناکردو میړني نه یو دومره
سپیره تندي کې ورانې لیکې دازل جوړ وو

غمازه تا ته مبارک شه دا د محکې دوزخ
د کهکشانو ملک ته موږ لار د منزل جوړ وو

داچې خزان باغچوکې ګرځو د ګلونو پسې
ښکلې کوو وربانديې څلې د بلبل جوړ وو

۱۳۶٤/۷/۱۱

کور شاه شهید

د نظر براق

د نظر د براق واگی دې لږ تم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه

د سرو اوښکو پسرلیه ورندی شه
دا خزان باغچې مې گل په خپل کرم کړه

زما خیرې گریوان پریږده چې وي خیرې
را په یرغه خوشحالي د ټول عالم کړه

زه د مینې مانوگی یم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه

د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بیلتانه د سترگو نم کړه

چې دې وخوړم د زلفو په منگورو
د سرو شونډو پاړو گره اوس مې دم کړه

دیر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په راتلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۱۳/ ۸ / ۶٤

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې د اغونه په ګریوان پاتې شوې
د زړه کیسې مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې

داېې تصویر دی د جمال لږ را په خود شه عقله
د آئینې غونډې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنګار بدل شو
لاړې کیسې ستا د نتکې او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستورې څه بې ځایه راختنه وکړه
ستا د ګیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس درته د غیرې نه جنت جوړ کړي
چې په ما لت د لیونو څیرې ګریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې واره شکلې منډې وهي
حافظه ! ته چې تل د حسن ثناخوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان يو له کابله د بغداد په لورې ځو
ديدن ته د چا ښکلو د مراد په لورې ځو

شو دلته مو له ځرمې فريادونه بې حاصل
د وخت له بې داديه ځو د داد په لورې ځو

زيارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مينې او وفا د ټينګ بنياد په لورې ځو

سلام ته به په سترګو ځو د غوث ثقلين
ناښاد زړونه به ښاد کړو چې د ښاد په لورې ځو

مونده ګوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاريخه! ستا د ستر برم د ياد په لورې ځو

کيسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه ! ستا وعدې ته د ميعاد په لورې ځو

دربار کې د امام بوحنيفه به وکړو عرض
د مينې طالبان يو دا ستاد په لورې ځو

مرشده لاس مو نيسه چې مو يونسي دجله
ده ځو مره نيک مرغي چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمېږي د زړه زور مې
او په کېږي او په کېږي د زړه زور مې

د فراق په کندو کله د ختو دی
هسې رنګ رامعلومېږي د زړه زور مې

چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر
لکه ګل غوندې رژېږي د زړه زور مې

په څنګ شوی چې د ژوند له ګیرو داره
په خپل ځان باندې پوهېږي د زړه زور مې

چې هر څومره جفا پورته ځي د دهر
هومره ښکته کېږي د زړه زور مې

چې لیدلی یې د چا د مخ ډیوه ده
د پتنګ غوندې سوزېږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU 3707

ځي او راځي

دا ځو کاله ځو په غم ځي او راځي
په قريادو وير او ماتم ځي او راځي
نوروز ځکه دي بدرګه ورسره هر کال
درد او غم په هر قدم ځي او راځي
بې يارانو به د زړه خوښي په څه وي
په زړه ځريکي د الم ځي او راځي
خندا وچه ده د شوندو په مالت کې
په هر مخ د سترګو نم ځي او راځي
د ښادي د ساز نغمه ده چرپه شوې
انګازې د توپ او بم ځي او راځي
ګلان مړاوي پر بلبلو ماتم جوړ دي
پرې د سرو لمبو کرم ځي او راځي
لا زما د زړه د ګل بوټې خزان دي
پسرلی مې ګډه په چم ځي او راځي
چې زما د زړه د بڼ بلبل خاموش دي
پسې ساه مې دم په دم ځي او راځي
چې د ښکلي مخ رنا يې لمر کې نيشه

ACKU

نو په سترګو مې تورتم ځي او راځي

سره اوروونه يې په سرباندې بليږي

پرګني د بني آدم ځي او راځي

لکه سيوري مې د مساز د وطن غم شو

دم قدم راسره سم ځي او راځي

لا به نور ستا د هجران غمونه راشي

ګرانه تر اوسه خو لاکم ځي او راځي

په کې خوند ستا د پايزبو د شرنګ نشته

بنا پيرۍ که دارم ځي او راځي

د ځوانی احساس پرې نه ناځي مطربه

ستا نغمې په زير او بم ځي او راځي

دی شکولی ورته چا امیل د غاړې

په ژړا مې چې صنم ځي او راځي

زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې

د دوستۍ په خوله قسم ځي او راځي

د سپين غر غونډې مې زړه ورته ولاړ دی

که پرې وريځې د ستم ځي او راځي

۱۳۶۷/٤/۲۵

نیو هیرم

د بهار ښکلي رنګونه او رنګونه
ورسره د عشق سازونه او سازونه

که اغیارو په کې خار کرلي نه وای
دا وطن به اوس ګلونه او ګلونه

په دیدن به د چمن بل نه مرېدلو
مینې څه عجب وختونه او وختونه

سترګې څه وې د وطن د هرې پېغلې
د شرابو ډک جامونه او جامونه

هر سړی د ژوند په قدر او خوشحاله
ورک له څېرې ټول غمونه او غمونه

ژړا نه وه فریاد نه او غوغا نه وه
له خوبیو ډک کلونه او کلونه

حافظ وايي دا دوزخ ورته چا جوړ کړ
د جنت غوندې باغونه او باغونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د رادیو لار

ارمان

تالا ترخې شول د چمن گلونه ورژيدل
زما د مينې د گلشن گلونه ورژيدل

چې په ځوږ يې صفت کاوۀ د ښا د حسن
په باغ او بڼ کې د سوسن گلونه ورژيدل

ښکلا د پيغلو د وربل او د زلمو د شملو
لاړه زموږه د وطن گلونه ورژيدل

باد بيا چې خبر ورکړ د شيرينې د مرگ
تازه په وينو د کوهکن گلونه ورژيدل

نور زليخا ته څه شي پاتې د ويلو نشو
چې د يوسف د پيرهن گلونه ورژيدل

که زر سپرلي راشي حافظه وبه نه غوړيږي
که دې داځل ته د سخن گلونه ورژيدل

١٣٦٧

د دیدن خیرات

نن دې سترګو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلې مې په زړه هسې سستي ده

ستا ترخې سپورې زما خوږې د نورو
یاره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده

ساقي ستا د منت بار په ولونه وړم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»

پیدا شوی له ازله یم سرلوړی
د غماز غوندې مې کله زده پستي ده

د دیدن خیرات ژر ژر ویشه په خوارو
د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده

مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستي ده

ای د حسن زبردسته رحم بویه
د حافظ خواري د عمر زیر دستي ده

۱۳۶۸/۲/۱۰

راډیو انصاري واټ

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تيره شوله
يا خود سترګو رپول ؤ چې بس تيره شوله

وي څه تغبير به دا زما د نامرادۍ ځواني
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تيره شوله

که وه د چا ځواني په خُم کې د شرابو ډوبه
زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تيره شوله

يوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوټيو ريژول ؤ چې بس تيره شوله

شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خيالونو زنګول ؤ چې بس تيره شوله

مينه وه څه پرته له دې چې د زړه وينې وخورم
د زهرو ګوټ ؤ تيرول ؤ چې بس تيره شوله

وصل ؤ چيرته وه به دا د يار د هجر شپه
په سر د غرونو اړول ؤ چې بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډيو لار

د زړه کعبه

اوس به د مینې ګلې سم ورانیږي
خال په تندي چې د صنم ورانیږي
ګریوانه دوب دې کړم توپان د اوښکو
د مېږې جاله په شبنم ورانیږي
ورنه راتاودې تور پیلان د وحشت
کعبه د زړه مې دم په دم ورانیږي
ګومه دنیا چې اوسیلی ورانوي
نه په ګولۍ او نه په بم ورانیږي
زوریې زما د عشق په ولو راځي
د چا پرې څه کمه زیات او کم ورانیږي
خزانه! ستا د بې رحمۍ له لاسه
باغچې د ګلو چم په چم ورانیږي
څه خودې شوې د درخو په وربل
نغمه رباب کې د آدم ورانیږي
۱۳۶۸/۴/۱۴

د راډیو لار

د عشق کعبه

کـه زمـا ضـیـته لـه ازلـه اوسـي
سـتـا د بـنـایست دیوه دې بلـه اوسـي
چې د ښـو خـبـري ژبـه وکـړي
غـمـاز دې ورک لـه دې مـحـفـلـه اوسـي
کـعـبې د عـشـق ته چې لار جـوړه نـه کـړي
پښې مې دې پاتې لـه مـنـزلـه اوسـي
چې پرې تـوده وي هـنگامـه د مـیـنې
اور مې د پـورتـه لـه گـوگـلـه اوسـي
زه غـوروم سـتـرگې په لاره ورتـه
چې راسـتـانه سـتـا لـه درشـلـه اوسـي
چې مې منظوره قـربـاني شي د سـر
بخـتـه! هـغـه سـاعـت به کلـه اوسـي
تـوبـه د هـغـه اوسـیلـی لـه تـاوه
چې رابـهـر د زړه لـه تـلـه اوسـي

۱۳٦۸/۵/٤

راډیو

داڅه وشو

داڅه وشو داڅه کيږي څه به وشي
ګرانه ياره! يارانه خو داسې نه شي

اې زما د رنځ طبيبه راته وايه
دا غم خوړلې زړه به څنګه ښه شي

زه خو ستا د مينې اوربل په سر ګرځم
ته زمانه ماڼريژن ګرځې په څه شي

ستا د سترګو يوبانه دې هم کوږ نه شي
خير که غشي مې لک شوي ترې په تشي

غوړيدلې مې ليمه درته په خاورو
نه چې ستا تلې په خاورو کې سپيره شي

بيا به دا د عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مينې ليوني چرته ويده شي

ته به څه کوې د مينې آدم خانه!
که درخو د پښتو بل چاته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

راډيو انصاري وات

د رنا څرک

څرک د رنا ته انتظار کاږم
تورو تیارو کې د ژوند لار کاږم
چې مې یو ګل نشته د ژوند په بڼ کې
منت به څله د بهار کاږم
هیڅوک په غم راسره نه شو شریک
په یوه سر دغه ناتار کاږم
وران کړي څوځله باران د اوښکو
چې په کاغذ دغه اشعار کاږم
چې مې ترڅو قلم په ګوتو کې وي
نوم د جانان به پرې بار بار کاږم
حافظ ګلونه تهولووم د شعر
غاړې ته ستا د ګلو هار کاږم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مينې راز

لکه چې خوار وم هسې خوار پاتې شوم
ستا د ديدن په انتظار پاتې شوم
نوز د وصال منزل ته ورسيدل
زه د بېلتون په نيمه لار پاتې شوم
طبيبه! راغلې لاړې څه دې وکړل
زه لا هم هغسې بيمار پاتې شوم
په اوسنۍ بيارۍ کې ګته نشته
خوشې په تمه د ربيار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هيله د بهار پاتې شوم
د مينې راز مې پوره ونه ساته
داچې رسوا په سردار پاتې شوم
صياد تړلي دي وزرې راته
چې بې نصيبه له ګلزار پاتې شوم
فرياد د خوړ مې چاته ونه رسيد
که تر سبا پورې بيدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کباب په تېره اشکار پاتې شوم

نرخ یې له ځمکې نه آسمان ته وخوت
زه چې د حسن خریدار پاتې شوم

ملګري تول منکر د مینې نه شول
بس خو یوزه په کې اقرار پاتې شوم

آسمانه! ستا د بې رحمیو ځنې
د زره له زوره وار په وار پاتې شوم

جنونه غوږ مې ستا په غږ اېښی دی
ناست یوې چغې ته تیار پاتې شوم

درباره حسن ته یې ونه غوښتم
داخو په لسه د اختیار پاتې شوم

بې نیاز مې نه اخلي د پیازو په نرخ
د بې عرضیو په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره یو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقي عجب مې خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تېنګه کړه پګړۍ د تعقل
د مینې لیوني چې نن سرتور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودۍ د رنځورانو
طبیب غوندې حبیب غوندې غمخور راغی محفل ته

چې وېې لیدله بله دلته شمع د وحدت
پتنګ غوندې د مینې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتلي يې پوره ؤ د ازل په پیمانه
له ځانه بې خبر غوندې نسکور راغی محفل ته

اوس تېنګه میکده کړه چې خمونه چپه نه شي
د خیرې ګریوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکليه ! دلته چې هر څه دي ښکلي ښکلي
لتا سره د رڼا رشم ښايست نور راغي محفل ته
حافظه! ساز د روم او د تبريز او د خيبر
يوځای شو د زخمي زړونو ټکو راغی محفل ته

يادونه : د ۱۳۶۸ کال د روژې د مياشت ۸ شپه خوب وينم چې د يو شمير روحاني او عرفاني شخصيتونو ترمنځ استاد حمزه شينواری ناست او د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کيږي چې په دې کې له کومې خوا ډاکتر علامه اقبال راښکاره شي . د هغه په راتلو د ټولو سترګې د هغه خواته واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ماته ووايي چې حافظه ووايه د اقبال په استقبال کې يو څه ووايه چې د استاد د دغې وينا سره سم زما په خوله د پورتني غزل مطلع راشي.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره ګلونه راوریږي
ګلونه راوریږي او رنګونه را وریږي

د تالندي بریښنا د تنګ تکور په انګازوکې
په کمانو بوتو بورنګ ته حسنونه را وریږي

ټول خلک خوشالي کړي نه پوهیږم څې داولې
په ما غریب دلي دلي غمونه را وریږي

فریاد له هر کوره پورته کیږي شپه او ورځ
زموږ په کلي کور باندي غمونه را وریږي

حافظه! که په نورو شي باران د سرو ګلونو
زموږه په سرو باندي اورونه را وریږي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا یادونه

په زړه مې بیا د چا خواږه یادونه را وریږي
یادونه را وریږي که ګلونه را وریږي

ماښام چې به یوازې اور د ځمکې په مخ بل وي
آسمانه ستا له سترګو هم اوږونه را وریږي

خوښي ده خوشالي ده د دنیا په کور او ګلي
دا خوار کلي زموږ دی پرې غمونه را وریږي

څوک مري له ډېرې لوږې پرې خواري د ځنګدن ده
په چا د من سلوا نعمتونه را وریږي

زما د هیلو ځاله به پرې ولې لمبه نه وي
شپه شپه سکروټې بارانونه را وریږي

ته ناست او سه په امن کې د شیش محل خاونده
زما په خواره خونه دې بمونه را وریږي

په موږ خو تل را تلونکي مرحلې دي د زحمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي
یوځه خود دیدن باران په دې خوا کړه راستون
اشنا په زړه مې د پر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلوې اړوه
له سترګو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي
طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بد نامه وه
زمونږ په کور او کلي ټول دردونه را وریږي
کوځه د لیونو ده ترې په ډډه ځه حافظه
مودام دلته کېږې شیري ګریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوټل کابل

د درې ورځو مېلمانه

پرون راغلو نن دلې سبا ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې مېلمانه یو
د پلونښې به موږ وي او موږ به نه یو
موږ ملګري د فنا د کاروانه یو
چې دا وریځې لږ خپرې شي موږ به هم ځو
پنا شوي دلته لږ له بارانه یو
زر سپرلي که راشي لا پرشي نه غوړېږو
موږ سیزلي سرو لمبو د بیلتانه یو
د مرګي د سیند څپو یو را اخستي
نه درېږو نه ستنیږو په یانه یو
نن سبایې په موږ سترګې درنې شوي
اوس پوه شوي موږ په نیت د کوربانه یو
ده څرګنده راته ستا د اجل هنده
مرګه ښه خبر شه موږ هم پښتانه یو
زموږ لاره د حق لاره ده حافظه!
موږ د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حُسن غل

اور شومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلګوکې پتنګ وسیزه
دا څنګه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنګ معمی شوم چې حل نه لري
جړ شومه جوړ ستا د زلفو ول شومه
خوا د رقیب ښه راباندې یخه شوه
ښه د بیلتانه په ژرنده دل شومه
ستا د مخ د نمر وړانګې چې تتې شوې
ورک شومه د شګې د مخ ځل شومه
ملامې ستا د غم پیتې راماته کړه
ناست یمه په ځای په پښو شل شومه
شومه ګنهګار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بیا د حسن غل شومه.

۱۳۶۹/۱/۱۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشې

ځې دې له مخه د جمال پلوشې
خورې دې هر لور د کمال پلوشې
د پتنګ سوی ګوګل ګورې کنه
ای د جمال ای د جلال پلوشې
کړې رنګینه مې د خیالونو دنیا
چې راکړې دې شي د خیال پلوشې
د سبا ستورې ته رڼا ورکوي
د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشې
حُسنه قربان دې له جلوځنې شم
لا دې زیا تیږي کال په کال پلوشې
څوک به دې څنګه مخ ته وکړي نظر
بریښوي سترګې دې د شال پلوشې
لکه د ګل هسې تازه اوسه تل
ای د حافظ د قال او حال پلوشې

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهید کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په سر څرېرې د تا زلفې
بتکدې کې هم غورېرې د تا زلفې

پرښتوته جوړ تالونه شي پرې زانگې
چې په ملا باندې زنگېرې د تا زلفې

زه «ایوب» به ستا وفا کړم څنگه هېره
«رحیمې» غوندې خرڅېږې د تا زلفې

د دوزخ د تورو کندو مې دار نشته
چې مې لاس ته را رسېږې د تا زلفې

مخ دې څه دی جوړ سپوږمۍ د څوارلسمې
تور ماران ورته تاوېږې د تا زلفې

پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کړم
که په دې را تازه کېږې د تا زلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زموږ په کلي

دا څــــــه غم دی چې راغــي زمـــــوږ په کلي
څـــــه ستم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
کــــــه په نورو کـليــــو شي باران د ګلو
راکټ بم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
په دې غم مــــوخــــولا يخــــــه د چانه ده
وايي کم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
خــونړی سـيــلاب د مـرګ په غــورزنګو دی
ګـــوري سم دی چې راغـي زمـــوږ په کلي
انـګـولاده فــــــــرياد ونـــه دي ژړاده
لوی مـــاتم دی چې راغـي زمـــوږ په کلي
يو غم نه دی چې زمـــــوږ په کـلي راغی
دم په دم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
کـه بلا کــه مـصيبت دی نه ځي بل خـوا
څـــــه رقم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
ای حـــــافظه! دغـــــه توره بلا وينې
هو! قـــسم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

راډيو انصاري واټ

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انګار به شي خوړلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ايرې د زړه وطن به شي

مه توره سترګې چې هوسۍ به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي

ځار دې شم قربان دې شم د تللو راته مه وايه
غم د ګريوان نه خوروم خيشت په اوښکو پراهن به شي

مه ګواښوه وروځې تيرې تورې دې پرې مړه به شم
ياره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي

مه ښوروه دا تورې بلا پرتې ويدې ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي

ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حيرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي

چرته که يې وليده زما د زړه د وينو رود
زر ځله بيزار له خپلې مينې نه کوهکن به شي

دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ ووايه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شيون به شي

د مشهور شاعر معين سيد حسن « حسن » د يادولو په غونډه کې
۱۳۶۹/۳/۱۰ راډيو

د حیرت ګوتې

هیره یې نکړئ د جانان کیسه مې بیا را واخلئ
هغه د مینې د ارمان کیسه مې بیا را واخلئ

چې تول جهان یې اوریدلو ته دی غوږ نیولی
د لیونی څیرې ګریوان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په ګوګل کې کړي پاسته یوځه د تیږو زړونه
هغه د اوښکو د باران کیسه مې بیا را واخلئ

چې د تنکیو سرو ګلونو له مخ رنګ وتښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زلیخا د مینې
هغه د مصر د کاروان کیسه مې بیا را واخلئ

چې د حیرت ګوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کیسه مې بیا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د ښا د وبلې د ناښاد ډیوه کړو بله

راوینښ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅوکې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباده دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي ورانګې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سرووینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیندکونو به بې شمیره نامراد
که موږ ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا ځیري ګریوانونه نوراځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

ترڅو به توره شپه وي راخپره زموږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

۱۲/۶/۶۹ - راډیو

د حسن یرغل

چې په غوسه شي کږې وروځې دې خنجر غونډې شي
بانه د سترګو دې صف ودرې لښکر غونډې شي

چې مې د زړه په تاتره راشي یرغل د حسن
زما ګوګل ورته لوی غرشي د خیبر غونډې شي

چې مې د روح په تخته یاد د چا د مینې راشي
اوښکې مې لارې پرمخ جوړې کړي مسطر غونډې شي

ته چې په لاره قدم کیږدې د رقیب په قدم
نادانه یاره هغه دم په ما محشر غونډې شي

چې بې د ستا له دره ځي په بل در سرلګړي
په دین دنیا هغه بیشکه در په در غونډې شي

هله به هارشي د چاښکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په ځګر غونډې شي

په اور ژوندی وي او خوراک یې د اورسکروټې
چې را پیدا د اور په منځ کې سمندر غونډې شي

دواړه جهانه ځاروي د نیم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غونډې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډیو (حافظ)

د حُسن ګلان

مورږه د شعر له کوره ځو خو غزل ځان سره وړو

بلې دیوې د پتنګانو اجل ځان سره وړو

څه مو چې کړي په دنیا کې هغه دلته پریږدو

ښه وي که بد وي دا ناچیزه عمل ځان سره وړو

چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي

مورږ به د مینې د لمبو خپرول ځان ګډه وړو

پرې لندوو به د سپیرو د ښتو اوردې مزلې

بس خو همدغه به تو ښه د منزل ځان سره وړ

چې پرې ښیرازه او تازه وي ستا د حسن ګلان

د ترمو اوښکو د باران وړول ځان سره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د حُسن کوځه

لنډه زما د غم کیسه خونه ده
نیمګړې پاتې ده پوره خونه ده
د ستار شرنګ د تپو رنګ په کې شته
ورانه زما د زړه دېره خونه ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مینې دی کعبه خونه ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړی
د کور میرمن ده میلمنه خونه ده
هسې ګیلې مانې ترې ځله کوئ
ښکلې به وي نو پښتنه خونه ده
کوځه د حُسن ده تیندک ونه خورئ
دا تورې زلفې دي ځه شپه خونه ده
په سره سالو کې شوه کبره له خیاله
د ګلو لښته راکبره خونه ده
پام کوه ګوره چې پرې تیر نه وځې
دا یې سرې شونډې دي لمبه خونه ده
دلته پیالې په سرو مه ماتوئ
د جانان کور دی میکده خونه ده
ریبار وایه درنه وګرځمه
درته یې کړې ځه ګیله خونه ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشې د مږو هدیره خونه ده

« د یوې طرحې مشاعرې په لړ کې »
۱۳۷۰ راډیو

د حُسن گودر

زیږ نمرد مازدیگر یم د سپین غر په سر ولاړیم
بښو نه دي قربان ستا د نظر په سرو ولاړیم

لویدلی یمه نور په تول سیمه ما بنا مې شو
یوه شیبه د حسن د گودر په سر ولاړیم

رسی د تورو زلفو دي په لاس کې راکوه
درځار شم مینې هله د کمر په سر ولاړیم

شاید چې شم چې حسن نظر ماتې د اشنا
لوگی شوم سپیلنی شوم د مجمر په سر ولاړیم

حیران یم ننداري ته د جمال او د جلال
په څوکه د شمشاد د جگ خیبر په سر ولاړیم

ما مه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مې وپوښتئ
په کومه گناه هسې د محشر په سر ولاړیم

که گرمه هنگامه شوله د عشق د قرباني
له تولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړیم

۱۳۷۰/۱/۵ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د یار د سترګو په خنجر شي
د جنت تر وره به بې پوښتنې ورشي
هله پورته شي د عرش له کنګروته
هغه سر چې رانسکور د یار په دروشي
زه به خپله نغمه هیڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي
هیڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پتنګ غوندې د عشق په راز خبر شي
غوره چاره په اوس وخت له دې نه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي
بیا مشکینې زلفې وخنډه له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي
ترې لوګی به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مینې مرور شي
د همت مټې مې شته که مزوري نه یم
رانسکور مې که د سر له پاسه غر شي
هر فرزند چې زنداني لکه یوسف شي
د کمیس بوی یې د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور څادر کړي څیرې
په جهان به لکه نمر هسې انور شي

«د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور بسمل په یاد»

۱۳۷۰/۴/۲۳

د غزل رنا

غزل ښایست دی هم ښکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلا ده غزل

خوب مې غزل ویښه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل

یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلئ
برخه ازل ځنې زما ده غزل

د زړه له کوره مې تیارې تللې دي
په کې ډیوه رنا رنا ده غزل

رقیبه ! څله یې لوتې راځنې
زما د ټول عمر سودا ده غزل

پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سبا ده غزل

ته که ښېرې کوې کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل

ستا سو دنیا له ګلو ملو ډکه
جوړ د حافظ د زړه دنیا ده غزل

۱۳۷۰/٤/۲٦

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقي د میو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذویر دانې دې ډیرې پرې شیندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومي
چې د ښکلیو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په لیونی د دیدن مینه
د ریبار هره ادا د یار پیغام شي
تول اومه په خپل خپل وار باندې پخیږي
نه پخیږي هغه څوک چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې څوک بد نام شي
د گریوان ریښې مې هرې خواته زانگي
د دې ښار په لیونیو د چا پام شي
سپوږمۍ مخ له شرمه پټ کاندي په وریځو
راښکاره چې هغه میاشت په سر د بام شي
د رنگ ساعت ته دې حضورته حاضرېږم
په تکل د مینې سل میله یو گام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستا د سترگو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نپوهیږم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي

۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمنازانو په لمسون رانه خپله ولې شوې

شیرینې ستا له خوږو شونډو خوږنبات د وریدل
د شمکې د ګوتې په شان راته ترخه ولې شوې

ما دې لالس په ښکلې زنه باندې نه وایښې
شوې د ګل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې

شمع زما د زړه د کوردې په سلګو پرېښوده
د رقیب کورکې راته وایه میلمنه ولې شوې

د مینې ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چا له غمه هسې مړاوې پژمړه ولې شوې

دې غلې شوې تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق مالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې

زه د فراق د اورډو شپو تورو تیارو وخوړم
ته د پردو بزم ته بله شان ډیوه ولې شوې

لنډه شنه زرچې مې د یار ستر ګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

۱۳۷۰/۸/۲۳ رادیو

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی
د دې تنکو تنکو ګلونو دنیا مه ورانوی

ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هر څه کوی
خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی

لږ مې د څېرې ګریوانه د رېښوروی ومنې
د خوارو زارو امیدونو دنیا مه ورانوی

د شومه دم د نیمو شپو د تورو مو په یرغل
د چا د مینې د خوبونو دنیا مه ورانوی

زارۍ خوارۍ ورته کوم بیرته به جوړه نه شي
دا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی

ای د خزان ترخو سیلیو د سره ګل په زړه کې
د څو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی

پرېږدئ چې جوړ مې ګریوانه کې توپانونه شي تري
زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

۳۰،۹،۱۰

د دیدن لاوې

مینې جورې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې
او ښکو مې د چا د راتلو واوریده
ودریدلې سترګو کې حصارې شوې
تیره چې ښکالو شوه د ربار د یار
هیلې خوبولې وې بیدارې شوې
واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر څخنې بیمارې شوې
څو مره یې چې تنده کمه تروه په ما
شونډې یې خوږې شوې مزیدارې شوې
خیر د دیدن غواړي درویزه کوي
هو مره د مینو برخې خوارې شوې
جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
ښکلې یې له مخې خریدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږ پوهیږمه کابله
چې سم تا سره ژړیږمه کابله

زما روح زما بدن یې زما کور یې
ستا د خوږ سره خوږیږمه کابله

داکوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اورکې سوزیږمه کابله

د مرګ سیوری دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله

یو له یو خوا بل له بلې په تابلوسي
دغه کار ته حیرانیږمه کابله

د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله

که په بڼ دې د خزان سیلۍ شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله

چې د ستا په وجود هره ګولۍ لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله

دنیا څه کړي او اخته یو مونږ په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله

خو سیلاب د پسرلي دی سپند کې دروي
د رنګ ساعت په کې دوبیږمه کابله

ستا د غم غشي مې لګ د زړه په سر دی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اور په سرو لمبو سوزیږي د کابل گلونه

د پسرلي په وخت رژیږي د کابل گلونه

راغله بې وخته پرې سیلۍ د څه نا ترسه خزان

داسې چې مهاوې ګیږي ه کابل گلونه

بلبله خواره ته په څه څو رند وزرې شکارې

د چا ورېل ته نه رسیږي د کابل گلونه

د وینو رنګ د وینو بوی په کې خسوه پروت وی

چې په سرو وینو راټوکیږي د کابل گلونه

دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه ښاره

نن چې وریا تاکې څرڅیږي د کابل گلونه

څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره

چې ورته ګورم تالا کیږي د کابل گلونه

دا خودیوې څه په مزار د شهیدانو نه دي

د زړه د اور په تاوبلیږي د کابل گلونه

راوریدلي پرې د چا د مبـــــــاتم اوښکې نه دي
په خپلو اوښکو کې لبــــــــریږي د کــــابل گلونه
مـــــاته زمـــــــا د زړه ټوټه ده هره پاڼه د گل
تاته به ځـــــه رنگه ښکاریږي د کـــــابل گلونه
چې پټــوي په مـــړاو پاتوکې خـــپل زیړ مــخونه
دا خــو په ځــان پورې شــرمــیږي د کـــابل گلونه
مـــاته صـــفت ځله کـــوې ته د جـــهــان د گلو
خــدایږو چې دیر دیر مې یادیږي د کـــابل گلونه
هغــه زمـــا د مـــینتــوب د یارانې زیبـــاران
گله زمـــا ځنې هیـــریږي د کـــابل گلونه
«حـافظ» به نه وي کـه بیـا راشي پسرلي د ژوندون
بیو په چې بیـــا پرې وغــوړیږي د کـــابل گلونه
۱۳۷۱/٤/٥ گور شاه شهید

ذ ورځې دوه بجې

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شــوې نو څله راتلې
مـــرور یاره چې پخــلا نه شـــوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت تروږمۍ لا زیاتې شوې
چې توره شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زمـــا ښـــادي نوروته په برخـــه کـړله
زه به دې څـه کـړم چې زمـانه شـوې نو څله راتلې
دې خـپل د عـمـــر ژړیدلي کـړیدلي ســره
چې تش له نازه په مـوسکانه شـوې نو څله راتلې
مـاوې راتـولې به ریښې کړې د مـجنون د گـریوان
د حسن مـیـرې چې لیـلا نه شوې نو څله راتلې
د ســـر ببـرو تالا شـــوو لیــونو په مــینه
چې کـور او کلي کې رسـوا نه شوې نو څله راتلې
په آخـرت کې خـو بیل بیل دې دهر چاکـور ونه
نن چې په کـار مې په دنیـا نه شوې نو څله راتلې
مـا سـتـا په مـینه کې لیـدل د پاچایۍ خـوبونه
په سر مې سیـوري د همـا نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلي په کـوم لار ورسـره بیـرته دِ رومـه
چې له رقـیـب څنې جـدا نه شـوې نو څله راتلې
تالا ترغې د «حـافظ» خـواري زاري هیلې شولې
چې تـه خـبـر په دې تـالا نشـوې نو څله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

موږ چا مړه کړو ؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
ړلی د اور راکټ باران مړه کړو
داسې کاپړو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل وروړ مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسوو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
ځه به کوو خلکه له غلونه ګیله
موږ خو ښاروان د دې کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په موږه مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
موږ امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وي به ضرور د غمازانو لمسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خوږو خبرو خوږبیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مــــو ولیـــــدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخـتـه اَحـتـغـان مــره کــړو
د ژوند سـپـرلي ته مـــو خندلي نه و
تنگي گـــلان و چې خـــزان مــره گـــړو
قـــرباني نه شـــو د وطن له ســـره
شـخـصـي قـدرت گـټې د څـان مــره گــړو
چې د وحـدت لاره مـــو پرې بـــودله
بيلتـــانه وغـــرور هجــران مـــره گـــړو
چې ليـــوني وريـوري هم خـــانـدي
هغـــه دليل هغـــه برهان مـــره گـــړو
پوره به نه شي تر قـيـــامــتـه پوري
خوشي وعـدو چتي پيـمـان مـــره گـــړو
گـــورئـو هم په مـــورو صـــرفــه ونه گـــړه
کـــه نا بللي شـــان مـهـمـــان مـــره گـــړو
۱۳۷۱/۸/۱۰ راديو کابل
انصاري وايي

د تصور کښتۍ

دا دنیـــا راته د اوښکو سمندر شـــوه
په کې ډوبه مې کـښــتۍ د تصــور شــوه

د ســاحل په هیله ښکتـــه پورته غـــغلم
راته عشـــقـــه اورکــه لمبــه د ګــودر شــوه

په دریاب کې د ســـــراب په لور روان یم
په هر مـــوج مې تنده مــاته د نظر شــوه

دا د کـــوم بانه شـــتې وه نیـــوهیـــرم
چې رسا مې هسې خـبـــه په ځګر شـــوه

مـبلمنې مـــینې مې څـه کـانې راوکـــړې
یو ګل راغله د زړه کــورته بیــا بهــر شـــوه

چې داســـتا د زلفـــو شـــپې په اوږدیدو شـــوې
افـــسانه زمـا د مـــینې مـخـتـصـر شـوه

زه حـــافظ چې دا په چغـــو چغـــو ژاړم
برخـــه خـــواره نن ســبـــا کې د هنر شـــوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سبا راته پیرۍ کړه
لار تیاره وه خو رڼا راته پیرۍ کړه

د پرون د ځوانۍ خیال مې خندنی شو
را په لاس چې نن امسا راته پیرۍ کړه

چې هوس د زلمیتوب مې د روغ بلله
هغه چاره اوس رښتیا راته پیرۍ کړه

چې په عمر مې لېدلې چرې نه وه
پیښه هسې شان سودا راته پیرۍ کړه

جوړ کسات مې د شباب له مستۍ اخلي
داچې ماته هسې ملا راته پیرۍ کړه

په هر رو د ژوندانه راته ولاړه
را دوچاره څه بلا راته پیرۍ کړه

آه ، فریاد ، ژړا ځیګروي مې شو په برخه
وچه شونډو کې خندا راته پیرۍ کړه

چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیرۍ کړه

د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پیرۍ کړه

۱۳۷۱/۹/۲۱

هغه کابل چیر ته دی؟

ملګرو! تاسو چې لیده هغه کابل چیر ته دی؟

ازغی ازغی دی چمن تول په کې بوګل چیر ته دی

چې به له خیاله په کې ایښی و سل رنګ ګلونه

په کې و ورځو خوړله نازه تورو ربل چرته دی

چې پټسوي لاله له شرمه تري د زړه داغونه

بس خو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیر ته دی

دي تور کارغان راخواره شوي په سپیرو باغونو

هیڅوک نه وایي چې په زړه سوري بلبل چیر ته دی

زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ

په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیر ته دی

چې به کیدې په کې هر خوا مظاهرې د حسن

هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیر ته دی

مور خوارو زار و چې د مینې کوه طور بللو

په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیر ته دی

پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کار دی

خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیر ته دی

راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزورې پښې مې مزل سترې کړې منزل چیرته دی

تالاترغې د ښستانه حُسن جونګړه پرته

هغه اوګې هغه ښنګې هغه هیکل چیرته دی

پیغلو اغوستې دې د غم تورې جامې له مخې

د سرو پورنو د ګودر په سر وربل چیرته دی

چې دې ستا یلې وې غزالې سترګې د یرې په کې

شاعره ! ستا د زړه په وینو لیک غزل چیرته دی

رحمانه ! اوس حافظ په در ، در ته څولې غوړوي

بې ستا له دره یې د خوږ زړګي تسل چیرته دی

۱۳۷۱/۱۰/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره

جلال آباد او بیا پېښور ته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کـــــابلـه را وتم نېو ژړېدم راتـلـم
په سـرو لمبـو کې له حسـرته سـوزېدم راتلم
بـبـه پوهـېـدم چې د بېلتـون د بلا خـولې ته ورځم
د مـيـنې لاره په کې هـيـڅ نه وېرېدم راتـلـم
د زړه ارمـان مې ورته خـاورې شـو د خـاورو سره
چې د الفـت د مـزار څـراغـی ليـرېدم راتـلـم
چې په ګـرلو شـهـيـدې شناختې مې له سترګې شولې
په غـرولو بينا سـتـرګـو ړنديدم راتـلـم
په سـر مې بار زاوره د ژوند د ناخـواليـو ګـډه
د بوږنکي غمـلـونـدې له غـمـه تاويدم راتلم
چې مې کـتل په هره خـوا تازه تازه زخـمـونـه
لکـه لالـه د زړه په وينـو لمـبـيـدم راتـلم
د سـوزېدو د ورکـېـدو سـوز دا مې ته وه زړه کې
وم يو پتنګ په سر د شـمـعې چورلېـدم راتلم
ځکه له لاندې وه سره شوې آسـمان پاس سوروه
خـام پاتې نه شـوم په ډېر اور کې پخـېـدم راتلم
د وصـال لمر مې چې له سـتـوره ورانګې وارولې
د شګې ګل شـوم له نظر ورکـيـدم راتـلم

۱۳۷۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاکې هغه جوش وجم نشته
جام دې پریوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته

چې پرېوتل به يې پښوکې د ير مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته

چې نڅیده ورته سر توره درخانۍ د مینې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته

راشه مسیحه ! دې دخدای مخلوق ته دم وبښه
بې دمه مړه زرونه پراته دې په کې دم نشته

د حاتمانو د کرم دروازې پورې وینم
یوه ذره يې کورکې نښه د کرم نشته

جوړه به څود راځي زما په خوله د غم سندره
داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته

هسې چې وګوري د ځیرو ګریوانونو خواته
رحم د چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې ږنديږي سترګې
خزان وهلي تول ګلونه ستا د چم نشته

چغې نارې دي فريادونه دي عسكرويي ورسره
زخمونه شته دي خو سودايي د ملهم نشته

چې په زور نظر مې وكتل د وخت ملګري
لكه مياران كاږه په لاره درومي سم نشته

چې يې د غم اوږده كلونه په ژړا تير كړي
سترګو كې اوښكې وچې شوې په كې نم نشته

د شرارت خواته حافظه تل په منډو درومي
چې شي اوچت د خير په لوري يو قدم نشته

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقي بیت الغزل دی
دین دنیا زموږ نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته داشلې پا پیځ او چیرته ستا د دیدن لارې
کله غوږ ځم کله پرځم د میږې په پله مزل دی
بیلتانه وچې میرې دي د وصال کعبه ده لرې
د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط ږده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
که د مینې اور یوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده ګاه د پرښتو ده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولو نه اول ځم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولو نه اول دی
ګفتار هغه وخت ګفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره ګفتار څه دي بې فایدې خوشې عمل دی
سرمې ځارشه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پرمخ لیکلي
« بختانیه » که غزل دی نو همدا غزل غزل دی

۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پېښور خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نګار پوه شوم
تر اوسه په خپله ګناه پوه نه وومه
ایله چې اوس په سر د دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوږو په هیله
نه د بیلتون په انتظار پوه شوم
نه راته یار د مینې راز وو ایه
نه په خبره د ریبار پوه شوم
نه بهرمند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس څه وکړمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوټۍ شوندې وکې وینې راغلې
نو د اغزیو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورخه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کور تایمني کابل

د ریدلي قافلې

ولې ترپښو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لاتر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لامو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرګ مرحلې
سترې ستومانه چې له تګه راحله پاتې ده
د بیلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډیږي
زموږ ترمرګه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځګیروي آه و فریاد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهرو ځنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اورونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مرۍ کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لا جوړه معامله پاتې ده
بس د رنګ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرګ سلګۍ وهي یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځي
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده
۹/ ۵/ ۱۳۷۲

د پیرنو دیوې

زمـــوږ د خـــوارو امـــیـــدونو دیوې څله وژنی
ددې تـنـکـو تنـکـو گـلـونـو دیـوې څـلـه وژنـی
صله د رحم ده په کـــار د غـــریبـــانو ســـره
په تور مـــابنـــام یې د بخـــتـونو دیوې څله وژنی
تورې تیـــارې به راخـورې شي د جـهـــان په کلي
ددې رنځـــورو زخـــمي زړونـو دیوې څله وژنی
چغې فـریاد به مـو له ستـورونه خـوب وتښتـوي
په نیـمـو شپـومـو د خـوبونو دیوې څله وژنی
پریږدی چې تتې خـاطرې مـو وي د مـینې ژوندي
بلې د عـــشق په مـــزارونو دیوې څله وژنی
د بې گناه قـــتل گناه به در په ســـرشي گـوري
ددې شـــاعـــر زړه د خـــیـــالونو دیوې څله وژنی
ارمـــان په خـــوا به پتنگـان په بیـــرته لاړشی ورنه
زمـــوږ د مـــینې د بزمـــونو دیوې څله وژنی
لاندې په څـــمکه درنه بله دیوه پاتې نه شـــوه
پاس په آســـمـــان کې د پیـــرنو دیوې څلبه وژنی
یوځلې نه په څـــوځـــو ځلې دې وژلې ورتـه
بیـــا د حـــافظ د ارمـــانونو دیوې څله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وریځو پلو

چې شیدا په ښکلي مخ د ګل اندام شوې
ای بلبله! د ګل نه شولې د دام شوې

زړوي چې د ایمان د کعبې خښتې
ای زما اسلامه داځنګه اسلام شوې

ما ته ایښې ډک کنډول مخکې د وینو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې

ما اخستی په سر ستا د مینې تور دی
وایه ته د چا په مینه کې بدنام شوې

سپوږمۍ مخې ته د وریځو پلو وینو
راښکاره چې ته بیګا په سر د بام شوې

د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کا
که یوځلې د جانان په مینه خام شوې

یوه نیت په شرق تړلی بل په غرب دی
ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷/۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي
اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي

ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي

وعده دې په ټول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي

دژبې په سر راشې خو د زړه له تله نه وي
اې یاره! چې ښیرې درته کومه دوعا کیږي

زړه ټینګ شه د مینو سترګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښو د سنګینونو غزا کیږي

حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
نازکیږي مکیزکیږي د خوبانو اداکیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غيبرې ته

د زړه ماشوم مې هوسيږي د جانان غيبرې ته
هغه د مينې محبت د خوږ جهان غيبرې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼا خالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غيبرې ته
په کار د مينې د وفا هيله ترې نه ده په کار
رسيدى نه شي بې ايمانه د ايمان غيبرې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په ګوګل پروت دى
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غيبرې ته
دلته چې راغى لوى ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غيبرې ته
کيسه د مينې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بيابان غيبرې ته
بې ګناهي ئې زليخاته شوه څرګنده هله
يوسف چې ولويد د تورونو د زندان غيبرې ته
په ځان مغروره فکر وکړه ليونى خونه ئې
ورغورځوي چې ځان داوبکو د توفان غيبرې ته
د خوار ژوندون د ناخواليو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غيبرې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تيتو سترګو ور روان د اين و ان غيبرې ته
چې ئې په مينه يو مظلوم هم په کې ونه نيوه
حافظ حيران دى د دې هسې رنګ انسان غيبرې ته
۱۳۷۲/۱۱/۱٦

چیرته لاړشو

په هره خوا اور راته بل دی موږ به چیرته لاړ شو

په سرو سکروټوکي مزل دی موږ به چیرته لاړشو

د مرګو سیورې مو مو دام په سرو چتر ګرځي

قدم قدم کې ناست اجل دی موږ به چیرته لاړشو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو

په ملک راغلی هسې غل دی موږ به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزي ایره کیږي د اور سرو لمبو کې

دا خو هغه ښکلی کابل دی موږ به چیرته لاړشو

یوه خوا پاڼ بله خوا پړانګ راته غاښونه چیچي

زموږ له حاله سم متل دی موږ به چیرته لاړشو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي

وطن د سرو وینو مقتل دی موږ به چیرته لاړشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زلیخا

بابا د ستا په مرګ باندې دنیا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم لیلا د غزل مړه شوه
په شوندو د پښتو د یتیم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ؤ ستا د غزل د رنګینیو کوه طور
سینا غونډې خیبر کې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرایش د تغزل
په سترګو د مینو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې میکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مینا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقلیم شوی څه ضرور
تسبو کې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شاید وي دا خبر هم لګیدلی ستا په غوږ
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خیبره ! ستا د کلي او مالت د لیونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرګو راغله محل ته د غزل د ښاپیرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرګوني ژوند ته ؤ د عصر مسیحا
پښتو هغه طبیب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهین ئې په غم دود شو د شمشاد د سر درو
ژوندي زلمی وزر کې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سوړ ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وايي دا روح د اقبال
خیبرکې یوه ښکلې ډیوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په رښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سوړ
رباب وائي پردوکې مې شرنګا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښون
د حسن اننګو کې غوړیدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانو ته ځي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبرکې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼادې کړه په کورکې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل
یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه ورځې دي ؟

په تیریدو مې د ځوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند د ستومانۍ ورځې دي
امسا په لاس په کږه ملا ګرځمه
راته څیرمه د پریشانۍ ورځې دي
شبابه تیر لکه بریښنا غونډې شوې
راغلي اوس د حیرانۍ ورځې دي
په وریدو مې دی اسمان د سترګو
موسم بدل شو بارانۍ ورځې دي
د ځوانۍ ورځې رانه لاړې خوشې
اوس راڅیرمه د پښېمانۍ ورځې دي
د مینې یار چې راته نه ګوري سم
د غیر غماز د شیطانۍ ورځې دي
تاته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په ما راغلي د ورانۍ ورځې دي

ما ته په هر قدم کې غم پاڅوي

ستا په نظر کې سيلانۍ ورځې دي

بيه د هر شي جګه شوې ډيره

خود سرو د ارزانۍ ورځې دي

چې د جانان په در کې نه قبليږي

عبث زموږ د قربانۍ ورځې دي

ګوره چې رنګ او خوند به څوک ترې اخلي

وينې د ستا د مېهمانۍ ورځې دي

پل به د غيرو په کې پرې نه ږدمه

مينې د استا د دربانۍ ورځې دي

١٣٧٢/١٢/٢٦

کابل

درنه ځم

د څـــو ورځـــو مـــهـــمـــانُ يمــه جــانانه درنه ځم
زړه تنگ نه کېـږې قـربان دې شم مـيـزبانه درنه ځم
تېرلې د ژوند کـــړه د رنگ شـــيبې ته په ســـر ږدم
مـکـانــه درنـــه تـلـونـکـی يــم زمــــانـــه درنـه ځم
راغلی چې وم بې ســـر او ســـامـــانه په کــوم رنگ
په هغــه رنگ به بې ســـر او ســـامـــانه درنه ځم
نـه مـــــينـه د بـلـبـل او نـه ښـکـلا شـــــوم دور بـل
يـو گـل يم رژيـدلی گـلســـــــتـــــانـه درنـه ځم
حســـينـه! مـــاه جـبـنـيـــه ! نورد ې نه حيـــرانووم
آئينه دې شـــومـــه حـــسن تـه حـيـــرانه درنه ځم
راوښـــتی يم په جگو جگو غـــرونو د بيلتـــون
راغلی يم ســـتـــومـــانه او ســـتـــومـــانه درنه ځم
دا نن دی چې له خـيـاله هسې زلفې کېږې پريشـانه
جـــانانه! زه هـم داسې پريشـــــانـه درنه ځم
ای یاره ! رخ مې ومنه د څــــيـــرې گــــريـوانه
راغلی ښــه هوښـــيــار وومـــه ديوانه درنه ځم
حــــــافظ هيـلـه راوړې وه د ښـکـلـو د ديدار
ديدار تـه دې پرې نـښــــودم د ربـانـه درنه ځم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنجي چې د وريښم له ګيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باستي

لکه چې ايښې غوږ سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي

زه به تر هغو پورې ژاړمه د يار په درکې
څو چې ګريوان کې مې د اوښکو وياله لار باسي

بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض ته لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي

زما زړه هم داسې غوړيږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي

چا ته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي

که حال يې ګورئ خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شيبې ته به حافظ په سر د دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شــاعــر جنازه وځي د کــابل له ښــاره
د ویر نغــمې راپورته کیــږي د غـزل له ښــاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
مــوره راغلي بد بخــتــان یو د ازل له ښــاره
خپل سره لاسونه به زندی کړي د قــاتل د مری
که یو ژوندي چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپــوږمۍ ستــا د ســترګــو د راکټ له زوره
د زلفــو کــورته مــهــاجــر شــو د وربل له ښــاره
چې پرې رندې شبې د یارانو مــهــربانــه ســترګې
ځي د اغــزیو ســوغــاتونه اوس د ګل له ښــاره
چیــــرته به ومــــومي د امن د ســــارا لمنه
ډیرې مــاشــومې کډې بار شوې د اجل له ښــاره
ډیر غــریبــان یې آواره کــړل درپه دره ګــرځي
خو ورک یې نکړ دومره زور سره یو غل له ښاره
حــافظه پوه به شــو هله د ســپــرلیــو په خــوند
کــه دا کــارغــان چیــرته بهر شــول د بلبل له ښــاره
۱۳۷۱/۳/۱۳
تایمني کابل کور

د مرګ چاره

د مرګ چاړه مې په مرۍ باندې اغيار ايښې
کله اغيار ايښې ده بويه چې مې يار ايښې
چا ته ګلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بيايي
چا ته ګلرنګه جنازه په اوږو بار ايښې
د وخت د جبر حکومت دى جاري شوى دلته
کنه چا مرګ ته غاړه کله په اختيار ايښې
ډيرې ناوياتې نامراده ځوانې مرګې شولې
بنارسي يې جنده شوې په مزار ايښې
هره خوا چغې فريادونه دي د کونډو ميندو
په زخمي زړه باندې پټۍ د صبر پلار ايښې
چې په سرو شونډو د غوټيو کې موسکا وچه ده
ناغه د وينو په سرو ګلونو بهار ايښې
د درد له زوره چې مې سترګې بيخي نه غړيږي
د غم دنيا راته په سر کوم ستم کار ايښې
د وخت ءومنه رارسيږه بريد په کاردى درته
جوړ د شهيډولۍ په خوله کې د ښامار ايښې
د ژوند بازار راته سوړ ښکاري خريدار نه لري
د مرګ متاع قدم قدم کې په بازار ايښې
چا ته لګيږي په سينه غشي د چا د جبر
چا د منصور غونډې ځوانۍ په سر د دار ايښې
برات د مرګ يې دى راوړى د حافظ د قتل
نن چې د خيال کږه خولۍ په سر ريبار ايښې
۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تايمني کور

د مرګ انتظار

يم انتظار چې به د کوم راکټ په اور کې سوزم
دا زه کمزوري خوار غريب به په کوم زور کې سوزم
چې په کوم ځای کې ئې د قهر او غضب اور ولګې
هلته که نور په کې سوزيږي زه په کور کې سوزم
په دې دنيا کې دوزخ جوړ شو له جنته راته
مخکې له حشره زه د دې دنيا په ګور کې سوزم
ما خوميږي هم د پل لاندې آزار کړی نه دی
خدايه ! دازه مسکين د چا د وينو پور کې سوزم
د بيلتون اور د هرمين د زړه په خونه بل دی
کنه يوائې زه دا ستا د مينې تور کې سوزم
د خدای لپاره رامدد شئ دا د چا په عشق کې
لمبې مې جګې شوې له سره په پيغور کې سوزم
که د هجرت په اور يم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزيږې په کابل زه په لاهور کې سوزم
داچې کوم شور ګډ شوی ستا د ژوندانه په محل
در سره سم جانانه زه په دغه شور کې سوزم
په يوه ځای په يوه سيمه باندې نه بليږي
دا داسې اور دی چې هميش پرې په هرلور کې سوزم
۱۳۷۳/۹/۳
کابل

د زړونو کور

اوروته را زرغـون شـول د گلونو په هیـواد کې
میلمـه شـو مـحـرم د اخـترونو په هیـواد کې
قـدم قـدم کې رنگ خـپـورشـو د وینو هره خـوا
د مـرگ تیـاره غـوړیږي د رنگونو په هیـواد کې
نور هرڅـه شـو قـیـمتـه بې وزلان اختـه په غم
بې مـثله ارزاني شـوه د سـرونو په هیـواد کې
خندا په شـونډو وچه شـوه ژړاده هره خـوا
یو ویر دی هر طرف ته د غـمونو په هیـواد کې
وطن تـه مـو راغلې خـرابي دی رنگ په رنگ
خراب دی له بل هرشي کور د زړونو په هیـواد کې
طبیب نه شتـه حبیب نه شتـه د زړونو د عـلاج
فریاد شـو د غم یاد شـو د رنځـونو په هیـواد کې
حـافظه ! د حـیـرت په سـتـرگو گوره ورته ته
داخـه بې غـیـرتي شـوه د ننگونو په هیـواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چا ته ورشم ترې قربان شم چا ته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چا ته تیر وختونه چا ته یاد کړم
نه هغه ګل او ګلشن شته نه هغه ښکلی چمن شته
نه هغه خواږه یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چا ته ځیرې ګریوان یوسم ځا ته وژاړم په چغو
څوک ئې اوري څوک به ئې واوري چا ته داد چا ته فریاد کړم
نپوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نپوهیږم
چا داهسې رنګ ته خوار کړم چا داهسې رنګ برباد کړم
د زړه عرسه ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنګ ناښاده چې ئې زه داسې ناښاد کړم
چې د غرو سینې سوری کړې خپلې وینې په کې توی کړې
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
ګله ! مانه لاس بردارشه بل بلبل ګوره په بڼ کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنګه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د ستم د اور بټۍئې آب دیده لکه پولاد کړم

۱۳۷٤/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیاروکې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایروکې

د وحشت ګریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه بږدم
د جنون جذبه مې شته لا دې کمزورو شان پنجو کې

د وجود د غره هرپاڼ مې انګازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انګیو په ناروکې

د لټون شانه د سترګو په بڼوکې پسې ګرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمڅوکې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترګو نه وم
ړاشه کینه ګرانه مه ځه د باران په دې شیبو کې

د کنعان د ګریوان اوښکې د لیدو سترګې پیداکړه
د ښکلا یوسف روان دی د کاروان خړوګردو کې

ګونګوسه ده په ګلشن کې یوګل بل ته غوږ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلوکې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی گریوان تر په سپینو اوښکو
دالیدلې شمعې څه دي د پتنگ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغموکې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په وږمو کې

څو ودان د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷٤/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زور مې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش را څخه وړی مینې ستا
راز رغون مې شو د زړه په کرونده کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا
ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کړم په ډیرو منډو ستړی مینې ستا
هرې خواته مې چې بیایي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا
بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بېخي مړی مینې ستا
یوه زه نه یم چې یې هسې غول او زول کړم
په دارنګ کړ ټول وګړی مینې ستا
د «حافظ» په سر ئې توري خاوري باد کړې
چې غماز کړو منځګړی مینې ستا

۱۳۷٤/۳/۱۱

زما دردونه

هغــه دردونه چې پر مــا تیــریږي
مــینه کې کله پر بل چا تیــریږي

عــمــر روان جــوره د باد ځــپــه ده
لکه د نن هسې ســبــا تیــریږي

ســتــا د وفــا کــیســه به پاتې وي تل
نه پاتې کــیږي دا دنیــا تیــریږي

څــو چې ځگر وربانديې نه کــړي ســتي
پــروانــه کلــه لــه رڼــا تیــــریږي

پرتادي يې ســيــوری قــدر هم ونه شي
خــیــر کــه پر مــاهره بلا تیــریږي

زمــا پر زړه باندې بــه څــه تیــریږي
چې رقــیــان داســتــا پر خــوا تیــریږي

آزار بــه واخلي د حــافظ د مــیــنې
ســتــا لــه کــوڅې چې بینوا تیــریږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوټۍ

د جانان د کور د یوه په بلیدو ده
دم ساعت د هجران شپه تیریدو ده
د پامیرد غره له څوکې به شي هسکه
پښتنه شمله مې بیا په جگیدو ده.
ارماني بلبله راشه ورنه ځار شه
د ارمان غوټۍ موسکۍ په غوړیدو ده
چې آزار یې دی زما د زړه اخیستی
زمانه سلگۍ وهي په ژړیدو ده
د گودر منگی بانه کړه گلې راشه
مازدیگر شو د لمر سترگه په لویدو ده
سمندر ورته زما د اوښکو جوړ شو
د رقیب د ژوند کښتۍ په ډوبیدو ده
چې به شپه د مینا نو په کې نه شوه
د هغه کلي کوڅه په ورانیدو ده
د بیلتون ترخې شیبې به مو خوږې کړي
د وصال خوږه ورمه په لگیدو ده
بیا به شي پکې تېپې د مینې مستې
عشقه! ستا ورانه دیره په جوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زرغاراتو کېدلې دي که نه دي
خوبرویان پرې لوبېدلي دي که نه دي

چې د وخت خزان شړلي وبهاره!
بلبلان بېرته راغلي دي که نه دي

د گلشن مالیاره وایه لتا څار شم
سرې غوټې دې غوړېدلي دي که نه دي

د پسرلي په نشه مستو لیونیو
گریوانونه موڅېرلي دي که نه دي

چې به تل د بیلتانه په ژړا سرې وې
هغه سترگې خندېدلي دي که نه دي

هغه زړونه چې ویده د مرگ په خوب و
په سینو کې تخنېدلي دي که نه دي

کتارونه خورې زانې مهاجرې
په فضا کې نڅېدلي دي که نه دي

د رحمن له لاله زار حافظ خبر کړې
چې اورونه یې کړلي دي که نه دي

۱۳۷۶/۱/۲۰

جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به د رحمه د بنو په څوکو
که جوړه لا روي ستا تر کوره د چړو په څوکو

قدم قدم کې مې د سترگو فرش هوار دی درته
نه چې له خیاله پرې را درومې د پنو په څوکو

یوه له درده ډکه څریکه مې په زړه شوه خپره
چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو

پام تیرمې نه وځې د سر او مخ په سپینو ډکو
واورې وریږي تل مو دام د لوړ غرو په څوکو

چغه د حق به پټه نه کړم که په خوله مې راشي
ویروی څله ما منصور د غرغرو په څوکو

چې ایره کیږي چوپه خوله اواز یې نه جگیږي
دا پتنگان دي چې سوزیږي د لمبو په څوکو

نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په گلو
ستا د وربل عطر خپریږي د وږمو په څوکو

طبیبه! خیر که ملهم نه راوړې پټې نه راوړې
مالګې مې ثله د ورووې د پرهرو په څوکو

د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې
خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو

نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي
د ژوند هیرې مې توپاني شوه دڅپو په څوکو

لکه غونچه د ناز له خوبه سترګې وغړوه
لړ د رته ړدي د تندي خال د پلوشو په څوکو

له کومې وینې رنګ اخستی د چمن ګلونو
زړه د بلبل دی سوری شوی د اغزو په څوکو

زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف
ګرځي د مینې د حرم د منارو په څوکو

تر اوسه مړندی په مینه کې ژوندی دی «حافظ»
غلبیل غلبیل سینه د عشق د مردکو په څوکو

۱۳۷۶//۲.۸/

د ګلونو محفل

محفل ګل ساقي ګل رنګ په لاس کې جام ګل
ناز يې ګل مکيز يې ګل ادا خرام ګل
په کوم کور چې ګل واته ننواته کړي
درې ګل ديوار يې ګل کوټه او بام ګل
چې ګل مخې ګل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وريږي صبح و شام ګل
مطرب ګل، سرود يې ګل نغمه يې ګل وي
شمع ګل، پروانه ګل پاخه او خام ګل
د رنجو د خال دانه ورلاندې کېږدې
چې د مخ لپاسه خور کړې زلفې دام ګل
د خوبۍ مثال يې نشته په عالم کې
رب جوړ کړی دی په خپل قدرت تمام ګل
ګل هغه چې يې صفت واړه د ګل وي
څوک به څه کړي هغه ګل چې وي په نام ګل
ګلروخان چې سيل ته ووځي د ګلو

سرئي ښکته کړي په هر قدم او گام گل
یار مې گل ریبار مې گل زه گل پرست یم
ځواب گل ، وعده یې گل ده هر پیغام گل
خوله یې گل ، سترگې یې گل بار خویې گل دي
چا لپاره یې ساتلي دي انعام گل
گل قاصده ! چې د گلو ښارته درومې
گل ته وړه زما له خوا دوعا سلام گل
زه به گل غوندې پرې ولې نه غوړېږم
خندا گل موسکا ئې گل هم یې کلام گل
نپوهیږم دا به فیض د کوم بهار وي
ستا د چم په باغ او بڼ کې وي مودام گل
گل بدنه ستا د سیمې گل کڅوکې
غوړېدلي دي د خاصو سره عام گل
وریسې به خود گلونه اقتدا کړي
مسجد گل ، محراب یې گل په کې امام گل
د حافظ د زړه د گل بلبله راشه
هر کلي ته دي ولاړ په احترام گل

۱۹/۱۰/۱۳۷٦

کابل تایمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده ترسحره ډیو بله پریږده
د دیدنونو بختوره ډیوه بله پریږده
چې پتنګ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووايي
د زلفو کوکې معطره ډیوه بله پریږده
زړه مې لانه دی پوره موړ په نظاره د حسن
خواست مې قبول کړه د زړه سره ډیوه بله پریږده
چې درته وکړمه یوځو د دلدارۍ خبرې
زما خيالي ښکلي دلبره ډیوه بله پریږده
ستا د ښکلا افسانه وررو په ورواوږد یږي پسې
د ټولو ښکلو مخوره ډیوه بله پریږده
لوګي اوګي به کړم لتانه سپیلني د سترګو
الله دې مکړه له نظره ډیوه بله پریږده
ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
داکیسه نه شوه مختصره ډیوه بله پریږده
چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
د قدر شپه ده رادبره ډیوه بله پریږده
که لږ تیاره شوه درندانو بد مستۍ ته ګوره
د بزم میره معتبره ډیوه بله پریږده
مقام د حال کې تل د قال ژبه ګونګې پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډیوه بله پریږده
۱۳۷۶/۱۱/۲
حیات آباد پیښور

په دې دنیا جنت

وروستي وخت وروستي دیدن دی که راځي

ګرانه وخت د ځنکدن دی که راځي

په ځیر ځیر ستا د راتلو لارې ته ګوري

سترګې سترګې مې بدن دی که راځي

چې په ګلو به ئې شورو د بلبلو

اوس خزان هغه چمن دی که راځي

چې به شول په کې د مینې مجلسونه

تس نس هغه انجمن دی که راځي

بې لتا مې داسې حال دی که یې پوښتې

په سره اور کې کړیدن دی که راځي

چې به ما پردې دنیا جنت بللو

دوزخ شوی مې وطن دی که راځي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

څلور قله

د دنیا غمونه سیند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هو کړه
چې د عشق د بندګی طوق دی روزي شي
د فاختې غوندې ځان سترې په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول یګانه رب کړي
د خپل زړه په وینو تل تازه وضوؤ کړه
د غماز د بدو سترګو که ځان ژغورې
څلور قله هر سبا د رباندې پوکړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنیا د زړې کوندې په مخ تو کړه
چې جهان یې په حیرت تللی ښکلا ته
د سر لاندې د هغې ښکلې ها هو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړې تر لاسه
نو د اوښکو په دریاب کې ځان ماهو کړه
نفس شیطان دریسې ګرځي خبردار شه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسا راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه
۱۳۷۷/۲/۱۳
کور تایمني کابل

پیوکی

عشقه پسرلی شوم ورزندی دی کړم
ښه شیبه باران یم شرندی دی کړم
خال دې د ابرو په منځ کې کېښودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کړم
مړومه سلګۍ د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کړم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کړم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدي کړم رپندی دی کړم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغر څه د غرونو ترهندی دی کړم
واړه کرامات د حسن خپل ګنه
شوم هغه زیارت چې پسندی دی کړم
تور د تورو زلفو دې راپورې شو
توریې چې وي بخت هغه تندی دی کړم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُندی دی کړم
تل به دې حافظ د ښکلا پاتې شم
ګلې ! که پیوکی کې ځوندې دی کړم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترګو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مينې اُميدونه چپه نه کړې

راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د ديدن راوړه خو وږونه چپه نه کړې

ترهغو به يو پيل له ميکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړې

د ډېرو ککرو به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړې

د حُسن چنګيزي لښکره بويه احتياط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې

فرهاده! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پرېل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې

امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړې

حافظ به درته ووايي اتل د عشق په څه
که چيرته د اغيارو سنګرونه چپه نه کړې

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تايمني کور

د لمر لمنه

ما زدیګر دی ځمه لا ر د ګودر نیسم
د پیغور د تورو وار ته ئې سر نیسم
زما ژوند دې ورنه ځار شي چې خوښیږي
د ښوغ شي یې تول په تتر نیسم
که ولې د شودوشاتو کې راسمې
شنډه ونه شومه کله ثمر نیسم
چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
نن سبا ورته د مینې اثر نیسم
د لاویز عطر به راوړي ستا د زلفو
ستا د سیمې له نسیمه خبر نیسم
چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
«ګویا داچې په پنبه کې شرر نیسم»
چې یې بیل نشم د حسن له مرکزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم
زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کړ
د رڼا د راتلو لار د سحر نیسم
خوږ ځواب قاصد راوړی دی له یاره
چې حافظ په مخرم کې اختر نیسم
۱۳۷۷/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترگو
هله پوه شومه په زور د تورو سترگو

د هوسۍ په شان به ئې خوب په منیږتون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترگو

د بڼو نیزو کې زړه وړی له گوگله
د نظر په براق سپور د تورو سترگو

تاریکو کې د ژوندون اوبه موند شي
که ځای راکړی یار په کور د تورو سترگو

د رنځو په څیر به دوړه ایره پایي
چې کوم زړه سوی په اور د تورو سترگو

«په کې صید کړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې کړي خور د تورو سترگو

ورځ تر ورځې ئې بازار پسې تودیږي
صفت نه کوومه نور د تورو سترگو

زه «حافظ» چې د ښکلا په بازار راغلم
په کې جوړ ؤ عجب شور د تورو سترگو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حُسن عرش

د بندگی کړی مې غـوړ کې شـوه غـلام وختـم
د حسن مـیـره بخت مې گـوره سـتا په نام وختم

کـه شـوم وړه لکه رانجـه د تندي خال دې شـومـه
عـرش ته د حـسن دې اشنا په یوه گـام وخـتم

د عـشق کـلال خپله پـچـه کې راته ځـای رانه کـړ
په اور د مـینی کې لا پوخ نه یمـه خـام وخـتم

له هرې خـوا رابـاندې راغلې د تیـارو لښکرې
د سبـا سـتـوری وم بې وختـه په مـاښـام وختم

رانه اداب د مـحـفل هیرشو ساقي عـفـوه غـواړم
له ډیرې بیـړې وارخطأ په سـر د جـام وخـتم

کـامـیـابي مې د دنیـا په امـتـحـان کې نشتـه
په ازمـوینه کې د مـینې چې نـاکـام وخـتم

داچې له غـیـرې مې د عطرو قـافلې باربړې
لکه پروته دې د قـد په گـل اندام وخـتم

غمـازه ! سـتـا د بدو سـتـرگـو د مـحک په قـیـاس
د یار حـضـور کې شوم سره زر عـیـار تمام وخـتم

چې اقـتـدأ مې په مـحـراب د کـږو وروځـو وکـړه
« حـافظ » د مـینې مـقـتـدي ومـه امـام وخـتـم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانګي چينه

په لته بند د زړه مې کډې د جانان تيريږي
ځي د ايلبند په لور کتار اوښان تيريږي
توري کيږدۍ د دانه ګۍ په چينه ودريدې
د اوبو ژۍ په اوږو ايښې ګلرخان تيريږي
ورته ريښې ريښې ګريوان د مجنون لاره نيسي
د سحر خړه کې ليلا راغله کاروان تيريږي
سبا بلبلو په نغمو کې داسې ويلې سره
ښکلي بهاردي زاروان سپيره خزان تيريږي
عشقه ! له دې نه به هم بله مرتبه وي لوړه
چې د ميږي په کور د حسن سليمان تيريږي
داخو نيولي د ښکلا وډيو وګل په سرو
هسې په څنګ چې ترې د حسن پتنګان تيريږي
غمازه ! ته ترې څه خبر يې ته پرې نه يې سوی
کومه لمبه چې د بيلتون زما په ځان تيريږي
کچکول د سترګو کې ورواچوه خيرات د ديدن
ګلې ! کوڅه کې دې د مينې ملنګان تيريږي
د خدای کلام کې ورنه څه ښکلې کيسه جوړيده
څوک څه خبر چې څه کوهي کې د کنعان تيريږي
څوک يې په کانو ولي څوک مسخرې پرې کوي
«حافظ» په دغه مالت بيا څيرې ګريوان تيريږي

۱۳۷۷/۳/۱۳

ګنډيري ګلونه

د حسن ګل ته دي حيران ولاړ هک پک ګلونه
چيرته ګلاب ګلونه چيرته د زمبک ګلونه

ګلې ! چې ته به پرې راځې لکه ورمه د ګلو
شه هغه ځمکه هر قدم څپک څپک ګلونه

چې تش ښکالو دې د ښکلا ورته په غوږ کړه نسيم
له هرې خوا درته په بڼ کې شو راڅک ګلونه

ريباره ! تاوې يار به راشي لا راغلى نه دى
په انتظار مې شو د سترګو مردمک ګلونه

د که ځولۍ د روږم وربل ته د سپين غره له ګلو
څه ګنډيري ګلونه ښکلي څه مښکک ګلونه

څه ځکې حسن درکړى پاک الله دى درته
ستا د ګل مخ سره پيدا کړي لاځک ګلونه

داخو بورا دى چې د ژوند کوڅې غونچې د ګلو
کله ليداى په رڼا ورځ شي شوپرک ګلونه

حافظ چې ستا د حسن باغ ته هر سحر درومي
کره کوي په کې د سترګو په محک ګلونه

۱۳۷۸

د حُسن باران

یو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانګو کې دې ورک اوبه او به شوم
روڼ ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجګیدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ داسکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
ښکلا د طبیعت به کړه هردم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکۍ کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وړمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته ګورې داسې نه ووم
تنۍ غوندې د ښکلو په ګریوان کې به مې شپه وه
۱۳۷۸ / ۲ / ۲۴

د سبا ستوری

د تورو ستر گو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شو د زړه بدر مې د تندر په حال
نن يې چې ټول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانۍ ګدوری
زه لړ ولاړوم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر يو غبر مې راغبر ګيري په غور
لکه انګی په غيبر کې غر واخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووايم
تاچې د مينې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تايمني کور

د پنجرې دروازې

ته چې لاړې زه دې پرېښودم یوازې
را په مخ شوې د دنیا د مخ ناسازې
بلبل وار د ګل په هجر شور فریاد کړم
د پنجرې دروازې نه شوې راته وازې
دې مالت کې زړه سوی نشته په ویرژنو
ستا کوځې ته مې راځې اوښکې استازې
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د سالونه
پیدا شوې بدې سترګې نظربازې
ښا پیرۍ د چین ما چین مې هم کتلې
ستا په څیر نشته اوږدې زلفې درازې
حیرانیږم دې دستور د زمانې ته
چې په مینه اشارې بولي غمازې
«حافظ» پوه شومه په راز د دواړو کونو
چې مې سترګې ستا د سترګو شوې همرازې
۱۳۷۸/۲/۲۸
کابل تایمني کور

د ځواني مرگی منگی

په چغـــو او په کـــوکـــو دې په وروژړیدم
پــه لــر وژړیـــدم او هـــم پـــه بـــر وژړیـــدم

قـــربان دې له درباره شم دربان مې شـــو مـــانع
حـــضـــورته دې درتلی نشم بهـــــر وژړیدم

بلبل سـره د مـینې په دسـتـور کې یم شـریک
د گل په پانه پـرخــــه د ســــحـــر وژړیدم

دنیـــا راســـره ژاړي خـــو یو یار راســره نه
نغـــمـــه د مـــات رباب شـــوم په هنر وژړیدم

د حُسن مـازدیگر مې کړو په خپلو اوښکو ډوب
منگی د ځـــواني مـــرگې په گـــودر وژړیدم

راوړې مې له سـپـین غـره ځـولۍتشـه د مـراد
په خــړو خــړوغـــرونو د خـــیـــبـــر وژړیدم

هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅـــومـــره کـــه په مـــخکې د دلبـــر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپيره منګی

بیګاه په خوب کې مې دلبر په غیږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ

اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ

د ګلو تاج به مې ګنهلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ

د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بیدله کړمه
دادې په سترګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ

ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې په ښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ

وخته د خاورو سره خاورې شوه د مجنونو میره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ

ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ

«حافظ» به تهوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پرېوتم د زړه له زوره پرېوتم
عشقه! ستا له مستې شوره پرېوتم

لږ د لونګين نه دې خطا شومه
لاس راکړه له ګوره پرېوتم

حُسنه! ستا د خيال د ډنګو غرو په لار
برنشم ختي نسکوره پرېوتم

شور فرياد مې واوره د جنون د ښتې
ستا په لمن څه بې کوره پرېوتم

راکړه د کرم امسا چې پورته شم
راشه اي زما غمخوره پرېوتم

تور د سترګو سپين مې ستا په يادو شوې
ای زما د سترګو توره پرېوتم

جوړ چې د حافظ د عشق جهان نه شو
دا دنيا کړه ورانه نوره پرېوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترګو مسیحا

که داغونه مې د زړه ګورې راځه
آینه کې ځان ته څه ګورې راځه

روح مې تللی ستا د یادو هدیرې ته
که ما خوار غریب ته ښه ګورې راځه

چې باران د پشه کال ورته حیران دي
که د اوښکو وریده ګورې راځه

دود یې خېرې ایرې کېږې پتنګان دي
په ډیوه که سوزیده ګورې راځه

شهادت یې مبارک شه ستا د سترګو
په زړه خښ دې که بانه ګورې راځه

لاس دې راکړه سترګې پټې کړه بیا ګوره
که ترعرشه رسیده ګورې راځه

ستا د شونډو خوږلني ده پرې غالبه
خیر که سترګو کې ترخه ګورې راځه

ستا د سترګو مسیحا ته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه ګورې راځه

که قبوله مې دُعاشي ګرانه یاره
بده ورځ په ژوند و مه ګورې راځه

۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځورې ته

چې دې وچو سپيرو شونډو ته نظر کړم
ګلې وايه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وينې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په سترګو
نوګريوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرګ پرښته چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ورکړم
که ته نه يې راز به ستا د مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نا معلومه درد دې خوري د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وايم
زه دې څنګه په ژوندونې درپه درکړم
که ډيوه ستا د جمال شي چيرته بله
د پتنګ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړي ګورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د ګلو کر

د ګلو کـــرته مې د ربو له چې ګــلان وکـــرو
ځــو امــيلونه چې په غـــاړه دجـــانان وکـــرو
خيردی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړی
د زړونو للمــــه به د اوښکو په باران وکـــرو
چې د توپان د ليـــونو مــوجـــونه ونه ډارشي
د قـــوبچی به په ځـــپـــوکې د ګـــريوان وکـــرو
کټ او پيـــروني به ترې جـــوړشي تلې هم ورسـره
راشـه د اوښکو يوځـو ستوري په اسمـان وکـرو
ګـونډي دمه ئې شي په سيـوري ځوبې دمه زړونه
د رحم زړي به په زړه کې د انســـــان وکـــرو
چې ډک خـمـــان راته ولاړوي د کـــاله په غـــولي
يوځـــوتاکـــونه به په کـورکې د مـــغـــان وکـــرو
يولاله زار به ورنه جـــوړشي د بهـــار په مـــوسم
د زړه ډاغـــونه کـــه د عـــشق په بيـــابـان وکـــرو
چې د راتلو هرپل ئې ســـترګـوته دا ويـاړ وښبې
حـــافظه راشـــه چې په لارکې ئې چشـــمـــان وکـــرو
۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروڅو خال ئې غلچکی د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي

حُسنه ! ځلادې یو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې گلونه پرې وارې وهي

ساعت گړی ته مې د عمر تغر تول وگنه
د ژوندون پانگه مې غمونه وار په وارې وهي

ځمکه فضا د بیلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چیغارې وهي

چیرته سیلاب او چیرته توی چې په گریوان بهیږي
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي

د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاره بانه دې شیبه دم په کې نوکارې وهي

زاري جگی دي لاس د چا زني پښې بشکلوي
دولت د حُسن بیا د کومې یوې خوارې وهي

چې یې له سترگونه د ستورو تښتولی دی خوب
دا خو حافظ کړیکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وریځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د بلې تیره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تیارو په غېږ کې پوره وځبېښلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګین بازار ئې د همزولو په ګودر کې جوړ کړ
د نجونو میره چې له کوره مازدیګر ووته

چې د بنو نیزې ئې ماپلو راواړولې
ماوې سینې ځنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو مسافر شو پسې
بدرۍ د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو سترګو اثر دومره زیات شو
ستا بد مستۍ شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې ښاپیرۍ وه په هنر ووته

١٣٧٨/٦/١٧

ACKU PROPERTY OF

مات ستوري

دچا دمـــينې ديادونو قـــافلو ســـره ځم
ســحره ! ستـا دمـاتو ستور و بدرگو سره ځم

يوه شيـبه نيمـه به يم دمـه ديار په رخسـار
لکه شـبنم په گل د نمر دراختـو ســره ځم

د ســفــر غـــوټې مې تړلې داشنا کلي ته
ځم روانـيـږم دبلبلو د نغـمـو ســره ځم

لکه دشـمـعې بلووم په سـر لمبـه دمـينې
تورې تيـارې رڼا کـوومـه دډيوو ســره ځم

دخــوښۍ ناوې مې يوه په کــور دننه نه شــوه
زه به ترڅـو ددې نيـمــزالوجنازو ســره ځم

کــه راپخـلا مــرور يار شي په مـوسکاشي راتـه
دخـپلو تړمـو تړمـو اوښکو دجـرگـو سره ځم

ماليـاره ! پام ستر گې درنې نـه کړې گلچين نـه يمه
وړمــه وړمــه يمــه روانه دغـونچـو ســره ځم

حافظ (حافظ) يم پاتې شوی حسنه ! ستا په درگاه
کـه چيـرته ځم حـسنه ! هم ستـا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنگين ماښام

حسن دې ښکلا ده څه رنګين غونډې ماښام دی
وګوره آسمان ته د سپوږمۍ يې لاس کې جام دی

ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپيرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خيام دی

هرې خواته دلته کې تسبيح د پرښتو راځي
وينم په حساب کيږي سجود دی که قيام دی

پيرې په سپينږسيو د کنعان د حسن ګل پيرې
خدايه دا د حسن څه وريا شانتې ليلام دی

تل چې ترې د مينې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی

ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په ليمو مني
تا ښايست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی

ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نيت کوه
صف و روځې بانه يې مقتديان خال يې امام دی

پوخ يې کړه لا پوخ نه دی حافظ په اور د مينې کې
اوس هم لا په سپينه زيره ستا په مينه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر چاپ شوي آثار :

١- د نغمو کاروان (د شعرو نو ټولو نه) ١٣٥٦ کال .

٢- د شمشاد له هسکې څوکې (د شعرو نو ټولگه) ١٣٦٢ کال .

٣- ستا دچم گلونه (د غزلو ټولگه) ١٣٦٥ کال .

٤- تاترې (د نظمو نو ټولگه) ١٣٦٦ کال .

٥- دردونه او تکلونه (د شعرونو ټولگه) ١٣٦٩ کال .

٦- مات ستوري (همدا ټولگه) ١٣٧٨ کال .

٧- د اتم ټولگي لپاره د تاريخ ژباړه ١٣٤٢ .

دشاعر ناچاپ آثار :

١- دباچا خان په باب نظمونه .

٢- د سولې په باب نظمونه .

٣- زما ترانې د (زرو په شا و خواکې) د تصنيفونو ټولگه .

٤- د نړۍ د ادبياتو دشاهکارو نو کيسې (ژباړه).

٥- د نړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .

٦- د غزلو يوه ټولگه .

٧- دحق پتنگان: ديني ليکنې چې وخت په وخت د راډيو له لارې خپرې شوې دي

٨- سهارنۍ نذرانې : ديني ليکنې ، د راډيو لپاره .

٩- د لنډو کيسو يوه ټولگه .

١٠- ويرينې اوستاينې نظمونه .

PROPERTY OF ARIC
Established

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړې آثار

١ - خیرې کرېوان، عبدالوهاب سرتېر.

٢ - سیندونه هم مري، اسحاق ننګیال.

٣ - پښتانه (پټانز)، اولف کارو.

۴ - دویمه سقاوي، سمسور افغان.

۵ - په افغانستان کې توپان، غوث خیبري.

۶ - د شملې پېرې تر نمایي د افغانستان د بهرنیو اړیکو تاریخ، لوډیک آډمیک.

٧ - په افغانستان کې رښتیا څه تېرېدل؟ الکساندر مایوروف.

٨ - د سیند پر غاړه، حبیب الله زړه سواند شینواری.

٩ - ګام پر ګام له خوشال سره، محمد آصف صمیم.

١٠ - مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني
VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER AFGHANISCHEN KULTUR E.V
د خپرونو لړ (١٠)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library